

Bu içeriği hem sesli olarak dinleyebilir (Yukarıda yer alan kısımdan), hem de okuyabilirsiniz.

Uzun Yol

Mehmet usulca koydu bavulunun içine; gömleğini, ütülü pantolonunu, çok sevdiği koyu yeşil ceketini. Şöyle bir baktı odasına tekrardan; jilet gibi düzelttiği yatağına, az önce boşalttığı dolabına, geceler boyu derslerine çalıştığı ama kimi zamanda arkadaşları ile uzun sohbetlerin mekanı masasına. Diğer bir diyarda aynı hazırlığı yapıyordu Aysun, bembeyaz kıyafetleri ve ayakkabısı, bir de Barbaros'tan emanet diye gördüğü 3'üncü sınıf rütbesi... intizamla yerleştiriyordu O da. Ya Akın! Bir çırpıda yerini almıştı bavulda gök mavisi elbiseleri. Hadi uçmaya deseler herşey hazır, ama O'nun da kırmışlardı kanadını. En son göğüslerinde gururla taşıdıkları Atatürk rozetini koydular bavullarına. O kıyafetlerle yürümek ayrı bir cesaret verirdi Mehmet'e, Aysun'a, Akın'a... ayaklarını yere sertçe vurarak, kararlı adımlarla, başları dik ve hep ileride, kendinden emin... Sanki dünyaya meydan okurcasına... Sonra oturdular her biri koşuolarındaki yataklarına, baktılar pencereden dışarıya, içlerinde bir burkuntu... Mehmet Kocatepe'yi görüyordu yatakhanesinin penceresinden ve ezan sesinin huşusu kalbinde, Aysun uçsuz bucaksız denizi, kulağında martı sesleri, burnunda tuzlu deniz kokusu, Akın ise özgürce havalanan uçakları gökyüzünde, kulağında kalbi titreten motor sesleri. Uzun yolun sonundaki Nizamiyeye baktı Mehmet, babasının onu getirdiği günü hatırladı birden... tembihi kulağında "Oğlum, burası Peygamber ocağı... vatan artık sana emanet, emanete hıyanet etme!", Aysun'u ise gözü yaşlı anası uğurlamıştı memleketinden... yol parası ancak birinin gidebilmesine yetmişti. Bir başına Lumbarağzının (nizamiye) önünde, tedirginlikle ve ne yapacağını bilmez halde duruşunu hatırladı. Anası, "Kızım, durma git! sen benim ciğerimsin, kınalı kuzumsun... ama bir Aysunum değil binler Aysunum olsa bu vatan için hepsi feda!" sözleri ile uğurlamıştı.. Akının ise babası yoktu, yıllar önce bu vatan uğruna şehit vermişlerdi. Ondan sonra içinde yanan bir ateş olmuştu asker olmak, göklerde özgürce uçmak. Abisi yetiştirmiş, büyütmüş bugünlere getirmişti O'nu. Nizamiyenin önüne de Akın'la gelen yine O olmuştu. "Emin misin?" demişti. "Hem de hayatında hiçbir şeyden emin olmadığım kadar Abi!". "O zaman" dedi abisi, "bugüne kadar nasıl dosdoğru olduysan bundan sonra da doğruluktan ayrılma".

Tam 3 yılları zorlu eğitimlerle geçmişti Mehmet'in, Aysun'un ve Akın'ın. Dile kolay tam üç yıl. Mehmet intibak kampını düşündü, ne sürünmüştü yerlerde. Sanki bundan sonraki hayatı sürünerek geçecek diye düşünmüştü bir ara. Aysun, fırtına ile tanıştığı günü hiç unutamamıştı. Denizle işte o zaman gerçek manada bütünleştim derdi kendi kendine. En çok da yelkenli ile denizde süzülürken gözünü kapatıp rüzgarın yüzüne yumuşakça çarpmasını severdi, kendini yeniden doğmuş gibi hissederdi. Akın ise planörle ilk kanatlandığı günü unutamazdı. Ayakları ilk yerden kesildiği günden beri, hep göklerden bakmak istedi dünyaya.

Okullarında vatanları için okumaya gelen gençlerdi Onlar... Mezun olup bu millete canları pahasına hizmet etmek en büyük hayalleriydi. Ama olmadı... Bir iç çekti hepsi ve aldılar bavullarını, çıktılar koğuşlarından uzun koridora... Sonra ağır adımlarla bir yürüyüş başladı, yorgun bavulları arkalarında. Sanki her bir adımda ayaklarını çamura batmışçasına zorlukla kaldırıp öne atabiliyorlardı. Başlarını döndürüp bakamadılar diğer koğuşların içine, boğazlarında bir düğüm, gözlerinde bir damla yaş... Yürüyorlardı askerî öğrenciler koridorda. Ezan susmuştu, martılar ötmüyordu ve gökyüzü kararmıştı. Mehmet, Aysun ve Akın o koridorda, o güne kadarki emekleri, hayalleri, umutları umarsızca biri kenara fırlatılmış halde yürüyorlardı hem de... Kırık kalpleri bavullarının içinde...

Sonra çıktılar binalarından... Bir bakış attılar okullarına, seni hiç unutmayacağız dercesine. Ve uzun yol... Kiminin Nizamiyeye, kimininse Lumbarağzına kadar olan o uzun yol. Birleştiler diğer gençler ile o uzun yolun başında... Bir zamanlar ip gibi dizilerek uygun adımda kahramanca yürüdükleri o yollarda, şimdi her biri bir tarafa savrulmuş ilerliyorlardı. Yürüyordu gelecekleri çalınmış gençler o uzun yolda... başları önde, ağır adımlarla... Ezan bir daha eskisi gibi duyulmayacaktı buralarda, martılar neşe ile kanat çırpımayacaktı eskisi gibi ve gökler o maviliklerini saklayacaklardı artık. Görenler dayanamadılar öbek öbek o yollardan yürüyerek okulu terk eden gençlerin yürekleri parçalayan manzarasına! Yürüyordu gençler o uzun yolda yorgun bavullarını arkalarında sürükleyerek. Bu hayatın onları nereye götürdüğünü bilemeden hem de. Sanki kovanları talan olmuş arılar gibiydiler! Çalışkandılar, azimliydiler, umutluydular, ama bir hazan rüzgarı talan edilmişti tüm bağ ve bahçeleri. Anaları, babaları ve yakınları bu millete emanet etmişti onları ama, o emanete hıyanet edilmişti. Gençecik fidanların boyunları kırıldı, darmadağın edildi o firdevsî bahçeler, hem de acımasızca, bir kalemde. Sessiz bir çılgınlıkla çıktılar o nizamiyelerden, lumbarağızlarından onlar. Onları kaybetmek, geleceği kaybetmek demektir, ama anlamak yıllar alacaktı.

Dünya siyah beyaz, çabuk gelin...

Serkan Gümüş

Not: 15 Temmuz'dan sonra Temmuz 2022 itibari ile, 16.409 askerî lise ve Harp Okulu öğrencisi okullarından sorgusuz sualsiz atıldılar. 355 öğrenci hapse gönderildi, halen hapiste olan 209 askerî öğrenci bulunmakta. Bazıları vahşice katledildi, kimisi ise işkenceye maruz kaldı. Ve 15 Temmuz günü emretme yetkileri dahi olmamalarına rağmen mahkemelerce dinlenmediler. Eğitimlerine devam etmek için gittikleri üniversitelerde diplomaları damgalandı. İş bulmak için yola çıktıklarında geçmişleri yüzlerine vuruldu. Ama O gençler, yollarına, başları dik, eskisinden daha da azimli ve kararlı yürümeye devam ediyorlar, ve içerideki arkadaşlarına kavuşacakları o günü ipe çekiyorlar.